

Из живота на Васил Левски.

I.

В Сопот имало тайно комитетско събрание. Ненадейно в стаята се озовал един гостенин, познат като турски шпионин, и седнал. Всички се смълчали, но гостата си не отивал. Левски кипва, става и залепя една плесница на това досадно лице, като му извикал:

— Навън, подлец!

— Как? С какво право удряш? — попитал зашеметения господин,

— Навън! иди ни предай на турците! — Аз съм Левски! . . .

Цялото събрание потреперило от ужас при тия думи.

— „Не се бойте“, — казал Левски спокойно, когато гостата си излязъл; — „аз съм уверен, че тоя мазник нищо не ще смее да направи“.

И продължили обсъжданията си.

Никой не дошъл да ги обезпокои.

Друг път, в същия градец палтото му паднало в ръцете на полицията и в пазвата му се намерили няколко бунтовнишки книжа, печати от възжк, преправени тескерета, отрова и портфелчето му. Властта го дигрила под камък, джандарите сновели вжоржжени по улиците. А Левски, предрешен като селянин, с една лисича кожа провиснала вжз лявото око, зяпал просто-душно пред самата полиция и питал минувачите: „Дека стои хекимина?“

II.

Селяни от софийско запитали еднаж Левски:

— Бай Василе, кога се освободи Бжлгария, кого ще си турим за цар?

— Ако се бием с турците само за цар, то сме глупци. И сега си имаме султан. Нам трябва не господар, а свобода и човешко равенство, отговорил Левски.

— Ами ти каква служба ще заемеш тогава? Зер, пада ти се най-първата служба.

— Никаква. Ще ида у другите поробени народи да се боря против тяхните царе.